

РЕШЕНИЕ

№ 353

гр. София, 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 27.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10324** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

С жалба от 19.10.2023 г. адвокат С. М., като пълномощник на Л. А. – гражданин на А. е оспорил РЕШЕНИЕ № 14266/02.10.2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят, след редовно призоваване не се явява. Представяван е от адвоката, който: поддържа жалбата; не ангажира доказателства, извън приложените в административната преписка. Жалбата съдържа доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваното решение.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбата, с аргументи за законосъобразност на оспорваното решение. Представя справка от Дирекция „Международна дейност“, при ДАБ, относно А., с входящ номер от 22.11.2023 г.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата, респ. – за правилност и законосъобразност на решението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържащи се в делото, приема за установено от фактическа страна следното.

Административното производство, приключило с оспореното Решение № 14266/02.10.2023 г. е във връзка с подадена от Л. А. – гражданин на А. на 15.02.2023 г. молба за закрила. След подаване на молбата чужденецът е бил съответно регистриран, като е образувано административно производство за разглеждането ѝ. На 02.03.2023 г.

напуснал общежитието на ПМЗ в[жк]– С., като бил задържан на територията на Конфедерация Швейцария, откъдето, по силата на Регламент № 604/2013 е върнат в РБ. Заявеният искане за закрила чужденец е гражданин на А., вероизповедание – мюсюлманин - шиит, етническа принадлежност – хазар, неженен. Тези данни са по негови твърдения, предвид непредставяне на официални и други документи. Разказаната от чужденеца бежанска история, изложена в проведеното на 25.08.2023 г. интервю (л. 35) е за това, че: напуснал страната на произход нелегално, в средата на 2021 г., пристигайки в И., а оттам – в Турция, където работил като бояджия една година; отново нерегламентирано влязъл в Р. България, с намерение да отиде при свой брат, който е установен в Швейцария от 18 години; имал проблеми в А., поради етническата си принадлежност („хазар“) и поради това, че е шиит, а там всички с такава принадлежност биват убивани; в А. преподавал на деца – сираци, безплатно; лично той не е имал проблеми, заради етноса си месеца по - рано, пристигайки в Турция, а два месеца след това и в РБ; причината да напусне А. е, защото там няма работа, има война и бедност.

Данните от интервюто и „бежанската история“ са обсъдени, и са анализирани подробно от председателя на ДАБ, който е приел, че по отношение търсещия закрила не са налице материалноправните основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Обстановката в А. е разгледана и анализирана подробно, в контекста на предоставена от Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ при ДАБ справка от 08.09.2023 г., с оглед на която е прието, че в страната няма обстановка на „безогледно насилие“. Търсещият закрила не е представил никакви доказателства в подкрепа на бежанската си история.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 19.10.2023 г. жалба от пряко засегнатото лице, против връченото му на 05.10.2023 г. решение е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

За да отхвърли молбата за закрила, ответникът е възпроизвел изложената от чужденеца бежанска история, анализирал е същата и е обосновал изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както на статут на бежанец, така и на хуманитарен статут (противно на твърдението от жалбата), поради това, че чужденецът: не твърди да е бил обект на репресии и на заплахи; спрямо него не е осъществявано преследване, предвид разпоредбите на ал.ал. 2-5 ЗУБ. От една страна е приел, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, както и че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание да се приеме конкретно, по отношение на жалбоподателя страх от преследване, а от друга, че изтъкнатите от молителя причини са икономически, извън предмета на ЗУБ.

Съдът приема, че Решение № 14266/02.10.2023 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведено административно производство по общия ред, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Решението не е нищожно, както се твърди с жалбата. Не са налице твърденията от оспорващия пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2, 4 ЗУБ, като са съобразни и изискванията, въведени с разпоредбите на ал. 2, ал. 3.

В представената от ответника актуална справка за А., по отношение на хазарите се споменава за: липса на политика от страна на талибаните, непосредствено след идването им на власт, по отношение „хазарското малцинство“; талибаните

впоследствие се заклели да защитят хазарската общност, но хазари били назначавани в талибанската администрация „в много ограничена степен“; през 2021 г. имало съобщения, че хазарите „се сблъскали с нарушения, под формата на изнудвания за пари, чрез незаконно данъчно облагане, принудителен труд, физически насилие и задържане, принудително изселване; имало негативно отношение към хазарите, от страна на талибански бойци, поради ангажиране на хазарите от предишната власт.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в А. жалбоподателят Л. А. е бил подложен на преследване или е бил обект на описаното в справката от 22.11.2023 г. негативно отношение, в качеството му на хазар, какъвто сам твърди да е. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО](#), „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила“. Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените

доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновава, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. По тази причина, фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Мотивирани и съответстващи на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен такъв. Така, относно Л. А. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унижително отношение, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на А.. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколкото молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. Ответникът правилно е приел, предвид изложената по време на интервюта бежанска история, че чужденецът не се позовава на причини от хуманитарен характер. Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Л. А. - гражданин на А., против Решение № 14266/02.10.2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила. Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

